

Mediacions

«Si això passa, caldrà que els estats d'Europa decideixin si volen un conflicte crònic o dos estats separats. Separats, s'entén, per evitar que es facin més mal o perquè el món ha de continuar girant»

Un mediador no és ben bé qui fa una proposta ?del mig?, sinó qui aproxima dues parts per acabar trobant-la, a empentes i rodolons si cal, i encara que estiguin enfadadíssims. Ara acabem de començar la fase de mediació que s'esperava el dia 27 d'octubre, quan Carles Puigdemont va proclamar la república i tots dèiem ?algú vindrà a mediar?. O el dia 10, quan en va suspendre la declaració. Esperàvem que algú es mogués i no es va moure ningú, s'ha d'admetre, i és una vergonya per als amics europeus i per a nosaltres, *pagafantes* del sud. Però ha calgut que Espanya mostrés el seu instint torero *abusanos* i *marcapaquets* perquè ara mateix el públic, és a dir l'opinió pública europea que assisteix a la corrida, es posi a xiular contra l'espectacle. És ben bé la pel·lícula de Ferdinand, mirin-la, vegin com el toro acaba torejant el torero, contemplin com podria de ser de bonica Espanya si no tingués el subconscient als collons de Quevedo. En fi. Que ara volen mediar. Mirem-ho.

Una proposta ?del mig? plantejada per un foraster, o per un marcià, hauria sigut votar amb tres opcions de resposta. La via Salmond, la que convidava a sí/no/devolution i que Cameron va rebutjar. Aquesta seria encara una via del mig? És possible però és complicat, perquè resulta que el referèndum el vam fer i que ens van pegar. I que això d'empresonar els dissidents és molt lleig, sobretot per delictes no comesos i no demostrats en judici. Tot això són causes i raons que, en dret internacional, justificarien la separació d'un territori perquè demostren la subordinació d'un poble de forma arbitrària. Per tant quan es va proclamar la república del 27-O va ser per una barreja de resultats electorals, de resposta a la violència exercida, de petició d'auxili internacional i d'establiment d'un nou fil de legitimitació. Per tant és difícil que això sigui ignorat en una futura ?via del mig?, si no és a canvi de moltes garanties i d'un reconeixement explícit de la sobirania del parlament de Catalunya. Dit d'una altra manera, qui ha pres una posició d'abús de força té molt més per demostrar que qui pot haver comès un error procedimental. Jo puc haver fet un moviment diagonal amb la torre, però és que tu has trencat el tauler d'escacs sencer i m'has apallissat. I ni es pot oblidar ni es pot amagar. Tothom ho ha vist.

Possiblement no hi haurà mediació. Per obcecació espanyola. Ho preveig de forma clara, i aquí no faig tant l'exercici de mediador com de mèdium. Si això passa, com crec que passarà, caldrà que els estats d'Europa decideixin si volen un conflicte crònic o dos estats separats. Separats, s'entén, per evitar que es facin més mal o perquè el món ha de continuar girant. La solució del mig, si Espanya abandona la manoletina, ja he dit la que crec que és. Significaria empassar-se moltes humiliacions, per part catalana: però entenc que hi hauria sacrificis a banda i banda. Ara bé: si no hi ha una solució o proposta semblant, que passi pel reconeixement d'una decisió sobirana i democràtica, aleshores cal guardar la carta del 27-O: vam votar, vam guanyar, vam proclamar i demanem que se'ns reconegui. De fet, si tenim gent empresonada és perquè volen que renunciem a tot això. Que ho llencem al pou. Felipe González ho va deixar clar davant de Jordi Évole, que calia alliberar els presos sempre que es renunciés a la ?reincidència?... per part de Puigdemont! Tan demencial i mafiós com cert, però és el que hi ha. Per tant, d'entrada, a això no s'hi renuncia. Ni tan sols si formem govern, sigui amb Jordi Sánchez o amb algú altre. A això no s'hi renuncia, tot i que pugui quedar guardat al prestatge. Mai al pou. Mentrestant, som tot orelles.